

(de la Smaranda Moisescu)

Povestea unui om lenes

Ion Creanga

Aparuta in "Convorbiri literare", 1878, nr.7, 1 oct.

Cica era odata intr-un sat un om grozav de lenes; de lenes ce era, nici imbucatura din gura nu si-o mesteca. Si satul, vazand ca acest om nu se da la munca nici in ruptul capului, hotara sa-l spanzure, pentru a nu mai da pilda de lenevire si altora. Si asa, se aleg vreo doi oameni din sat si se duc la casa lenesului, il umfla pe sus, il pun intr-un car cu boi, ca pe un butuc nesimtitor, si hai cu dansul la locul de spanzuratoare!

Asa era pe vremea aceea.

Pe drum se intalnesc ei cu o trasura in care era o cucoana. Cucoana, vazand in carul cu boi un om care samana a fi bolnav, intreba cu mila pe cei doi tarani, zicand:

- Oameni buni! Se vede ca omul cel din car e bolnav, sarmanul, si-l duceti la vro doftoreala undeva, sa se caute.

- Ba nu, cucoana, raspunse unul dintre tarani; sa ierte cinstita fata dumnevoastra, dar aista e un lenes care nu credem sa fi mai avand pareche in lume, si-l ducem la spanzuratoare, ca sa curatim satul de-un trandav.

- Alei! oameni buni, zise cucoana, infiorandu-se; pacat, sarmanul, sa moara ca un cane, faradelege! Mai bine duceti-l la mosie la mine; iacata curtea pe costisa ceea. Eu am acolo un hambar plin cu posmagi, ia asa, pentru imprejurari grele,

Doamne fereste! A manca la posmagi si-a trai si el pe langa casa mea, ca doar stiu ca nu m-a mai perde Dumnezeu pentru-o bucatica de pane. Da, suntem datori a ne ajuta unii pe altii.

- I-auzi, mai lenesule, ce spune cucoana: ce te-a pune la cotet, intrun hambar cu posmagi, zise unul dintre sateni. Iaca peste ce noroc ai dat, bata-te intunerecul sa te bata, uraciunea oamenilor! Sai degraba din car si multameste cucoanei, ca te-a scapat de la moarte si-ai dat peste belsug, luandu-te sub aripa dumisale. Noi gandeam sa-ti dam sopen si franghie. Iar cucoana, cu bunatatea dumisale, iti da adapost si posmagi; sa tot traiesti, sa nu mai mori! Sa-si puie cineva obrazul pentru unul ca tine si sa te hraneasca ca pe-un trantor, mare minune-i si asta! Dar tot de noroc sa se planga cineva. Bine-a mai zis cine-a zis ca "Boii ara si caii mananca". Hai, da raspuns cucoanei, ori asa, ori asa, ca n-are vreme de stat la vorba cu noi.

- Dar muieti-s posmagii? zise atunci lenesul, cu jumătate de gura, fara sa se carneasca din loc.

- Ce-a zis? intreba cucoana pe sateni.

- Ce sa zica, milostiva cucoana, raspunde unul. Ia, intreaba, ca muieti-s posmagii?

- Vai de mine si de mine, zise cucoana cu mirare, inca asta n-am auzit! Da' el nu poate sa si-i moaie?

- Ba, raspunse lenesul. Trageti-i mai bine tot inainte! Ce mai atata grija pentru asta pustie de gura!

Atunci unul dintre sateni zise cucoanei:

- Bunatatea dumneavoastra, milostiva cucoana, dar degeaba mai voiti a strica orzul pe gaste. Vedeti bine ca nu-l ducem noi la spanzuratoare numai asa, de flori de cuc, sa-i luam naravul. Cum chititi? Un sat

intreg n-ar fi pus oare mana de la mana ca sa poate face dintr-ansul

ceva? Dar ai pe cine ajuta? Doar lenea-i imparateasa mare, ce-ti

bati capul!

Cucoana atunci, cu toata bunavointa ce ave, se lehameteste si de

binefacere si de tot, zicand:

- Oameni buni, faceti dar cum v-a lumina Dumnezeu!

Iar satenii duc pe lenes la locul convenit si-i fac felul.

Si iaca asa au scapat si lenesul acela de sateni, si satenii aceia de

dansul.

Mai poftasca de-acum si alti lenesi in satul acela, daca le da mana

sii tine cureaua.

S-am incalecat pe-o sa si v-am spus povestea asa.

.